

Arrest

**nr. 65 114 van 26 juli 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VERRELST en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 juni 2010 en heeft zich op 7 juni 2010 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 september 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 17 februari 2011.

1.3. Op 13 april 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 14 april 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 16 saur 1372 (6 mei 1993 volgens de Gregoriaanse kalender) en dus nog minderjarig te zijn. U verklaart afkomstig te zijn van het dorp Bakthayaran, in het district Deh Sabz van de provincie Kabul. U bent een Tadzjiek en bezit de soennitische geloofsovertuiging. U bent ongeschoold en hield zich bezig met het herstellen van waardevolle Iraanse tapijten. Uw broer (M.(...) H.(...)) was gedurende vijf jaar en acht maanden werkzaam als tolk bij de Amerikanen, voornamelijk in Khost, maar ook in Helmand en Paktia. Hij tolkte ook zes maanden voor de Fransen en zes maanden voor de Italianen. In juli 2007 krijgt uw broer voor de eerste maal een dreigbrief. Uw broer kwam maar één maal in de maand naar huis en was op dat moment niet thuis. Toen hij thuiskwam lichtte uw moeder hem in en vroeg ze hem te stoppen met zijn werk, omdat hij bedreigd werd door de Taliban, maar hij luisterde niet. Uw schoonbroer is met de brief naar het districtshoofd gestapt om dit aan te geven. Er werd hem beloofd dat er een onderzoek gestart zou worden. Begin 2008 ontving uw broer een tweede dreigbrief en een derde in maart of april van 2008. Een twee à drietal maanden na de derde dreigbrief zijn de Taliban naar uw huis gekomen en hebben ze uw broer meegenomen. U was op dit moment bij uw tante in Paghman. Sindsdien hebt u niets meer van uw broer vernomen. Jullie zijn toen weer naar het districtshoofd geweest om het incident te melden. Hij beloofde er werk van te maken, maar daar kwam niets van in huis. In de omgeving van uw dorp waren Amerikaanse troepen aanwezig. Zij gingen geregeld naar het pompstation van Zahlmai in de buurt. U ging daar vaak naartoe om te vragen naar uw broer, maar ook zij wisten niet waar hij was. De Amerikanen kwamen ook soms naar uw huis om te vragen waar uw broer was en waarom hij niet kwam werken. Een tweetal maand na het verdwijnen van uw broer kreeg u zelf een dreigbrief van de Taliban. U werd daarin beschuldigd te spioneren voor de Amerikanen. Ondanks de brief probeerde u toch nog zaken te weten te komen over uw broer. Op dat moment woonde u ondergedoken bij uw tante in Paghman, maar u kwam nog af en toe naar huis. U vreesde anders ook meegenomen te worden, zoals uw broer. De dreigbrief die u ontving een drie à viertal maanden na de eerste dreigbrief aan uw adres deed u beslissen Afghanistan te verlaten. U verklaart dat het niet mogelijk was om bij uw tante in Paghman te blijven, omdat er daar veel meer Taliban zijn dan in Dih Sabz. Op 11 maart 2009 verliet u Afghanistan. U reisde via Pakistan, Iran en Turkije naar Griekenland waar u een zes à zevental maanden werd vastgehouden door Koerdische smokkelaars. Via Italië en Frankrijk kwam u uiteindelijk in België aan op 6 juni 2010 waar u asiel aanvraag op 6 juli 2010. Ter staving van uw asielrelaas legt u een taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor, zes aanbevelingsbrieven (5 kleurenkopieën en een originele), een “certificate of excellence” en een foto van uw broer bij enkele Amerikanen, inclusief de enveloppe waarin dit alles werd opgestuurd.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u blijkbaar vasthoudt aan uw minderjarigheid (CGVS, p.3). Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u op datum van 6 juli 2010 met een redelijke wetenschappelijke zekerheid een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20,9 jaar een minimumleeftijd is. Gezien uw beweerde minderjarigheid niet geloofwaardig is kan dan ook worden verwacht dat u over uw asielrelaas duidelijke, coherente en volledige verklaringen kan afleggen. Er moet echter worden vastgesteld dat u erg vage, oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen hebt afgelegd over de activiteiten van uw broer als tolk. Dit is nochtans een essentieel onderdeel van uw vluchtrelaas. Zijn werkzaamheden als tolk bij de Amerikanen en zijn verdwijning liggen immers mee aan de basis van uw eigen vrees voor vervolging. Deze vaststelling roept dan ook twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw beweringen dienaangaande.

Zo kon u geenszins een duidelijk zicht geven op de precieze activiteiten van uw broer als tolk. U verklaart enkel te weten waar en voor wie uw broer H.(...) precies werkzaam was. U verklaart dat uw broer voor “de Amerikanen” werkte, voornamelijk in Khost, maar ook af en toe in Helmand en Paktia. Als u gevraagd wordt basissen of kampen te noemen waar hij werkte, kunt u enkel vertellen dat er twee basissen zijn in Khost, maar concrete namen van militaire vestigingen kunt u niet naar voor brengen. Ook de namen van zijn bevoegden zijn u klaarblijkelijk nooit ter ore gekomen. Als reden voor uw gebrekkige kennis over de werkzaamheden van uw broer geeft u aan dat uw broer u niets over zijn werk verteld heeft (CGVS, p.17). U geeft aan dat uw broer niet over zijn werk sprak, omdat hij maar om de maand één nacht naar huis kwam en 's ochtends al terug ging werken (CGVS, p.22). Ondanks zijn discretie waren de mensen in het dorp volgens u echter wél op de hoogte van zijn werkzaamheden.

Op de vraag hoe zij dat dan wisten, verklaart u dat dit kwam doordat hij nog maar weinig naar huis kwam terwijl hij vóór zijn werkzaamheden als tolk wel veel thuis was (CGVS, p.18). Het is erg onwaarschijnlijk dat de dorpelingen louter door de regelmatige afwezigheid van uw broer konden weten dat hij tolkte voor buitenlandse troepen. Ook onwaarschijnlijk is het dat u uw broer nooit naar zijn werk hebt gevraagd. Als verklaring geeft u aan dat hij uw oudste broer is en u het onbeleefd vond veel over zijn werk te vragen. Hij vertelde u wel dat hij tolk was en dat vond u voldoende (CGVS, p.22). Dat u zo goed als geen concrete gegevens weet te verschaffen over de werkzaamheden van uw broer en dat u niet kan verduidelijken hoe de omgeving hiervan op de hoogte was geraakt doet dan ook twijfelen aan de oprechtheid van uw verklaringen dienaangaande.

Verder is het zeer onlogisch dat na ontvangst van een dreigbrief voor uw broer, uw moeder wacht om hem te verwittigen tot hij naar huis komt (CGVS, p.18-19). Door uw broer eerst naar huis te laten komen terwijl deze net bedreigd werd door de taliban, laat ze hem immers een zeer groot risico lopen. Daarnaast beweert u dat, na het verdwijnen van uw broer, u in het bijzonder ook werd bedreigd door de Taliban. U ontving een dreigbrief waarin u ervan werd beschuldigd voor de Amerikanen te spioneren. Op de vraag welke bedreigingen er dan werden geuit herhaalt u gewoon van spionage beschuldigd te zijn zonder een concreet antwoord te geven. Ondanks de dreigingen geuit aan uw adres bleef u verder inlichtingen inwinnen over uw broer (CGVS, p. 20). Verder verklaart u in die periode bij u tante in Paghman te wonen uit schrik ook meegenomen te worden. Het is daarom zeker merkwaardig te noemen dat u toch naar huis bleef gaan en u zich dus blootstelde aan dezelfde risico's als uw broer (CGVS, p. 20-21). U geeft zelf aan dat er in Paghman meer Taliban zit dan in Deh Sabz en dat de reden is waarom u daar niet langer kon blijven. Het lijkt dan ook merkwaardig dat iemand die door de Taliban bedreigd wordt in eerste instantie in Paghman wel een veilig onderkomen vindt. Het is pas na ontvangst van een tweede dreigbrief dat u hebt beslist Afghanistan te verlaten. U blijft opnieuw summier over de inhoud van de brief. U weet enkel te vertellen dat hij dezelfde inhoud had als de voorgaande dreigbrief. Toch hebt u pas na de tweede dreigbrief beslist Afghanistan te verlaten, zonder dat hiervoor uit uw verklaringen een duidelijke reden blijkt (CGVS, p.21). Dit alles relativeert de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate. Uit bovenstaande dient te worden besloten dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt de broer te zijn van iemand die werkzaam was voor de buitenlandse troepen en omwille daarvan zelf problemen kende met de taliban.

U legt verder een foto voor van een persoon tussen twee Amerikanen van wie u beweert dat het uw broer is. Gezien de personen op de foto echter eender wie kunnen zijn volstaat dit niet als bewijs dat uw broer tolk was voor buitenlandse troepen. Daarnaast legt u nog andere documenten voor waarvan u niet weet welke documenten het precies zijn. U weet enkel te vertellen dat alle documenten betrekking hebben op het werk van uw broer en dat het bewijzen zijn in dat verband (CGVS, p. 9, 21). Uw gebrekkige kennis over de inhoud van de documenten vergoelikt u door te stellen dat u ongeletterd bent en de documenten dus niet kan lezen (CGVS, p. 9). Gezien de activiteiten van uw broer een dermate belangrijke rol spelen in uw vluchtrelaas kan worden verwacht dat u meer inspanningen zou hebben geleverd om informatie hieromtrent in te winnen, eventueel via anderen. U komt gezien bovenstaande vaststellingen dan ook niet in aanmerking voor de toekenning van de status van vluchteling.

Daarnaast kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, meer bepaald in het district Dih Sabz, te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Panjsir, Logar, Kapisa, Bamyan, Daykundi en Kabul)" dd. 27 augustus 2010, updated 20 januari 2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Kabul een aantal zuidelijke en oostelijke districten te maken hebben met aanwezigheid en activiteiten van AGE's. In 2010 meldde ANSO dat de activiteiten van AGE's in de provincie Kabul veel beperkter zijn dan in andere provincies. Voor Deh Sabz wordt geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende

cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van uw regio een complementaire vorm van bescherming te bieden. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Deh Sabz actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52 §2, 57/6 2de lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat hij het absoluut niet eens is met de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Onder verwijzing naar richtlijnen van UNHCR, 'Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié', januari 1992 en Office of the UNHCR, 'Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims', 16 december 1998, stelt verzoeker nog dat de commissaris-generaal, louter op basis van zijn verklaringen in het kader van huidige asielaanvraag, dient te erkennen dat hij aan de op hem rustende bewijslast heeft voldaan en de feiten van zijn asielrelaas aannemelijk heeft gemaakt aangezien hij een coherent en geloofwaardig asielrelaas heeft uiteengezet dat niet strijdig is met algemeen gekende gegevens en hij tevens, in de mate van het mogelijke, bewijzen heeft aangebracht van de feiten die hij aanhaalt. Minstens had hem het voordeel van de twijfel moeten worden toegekend, aldus nog verzoeker.

Aan het verzoekschrift worden volgende documenten toegevoegd: 'Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, UNHCR, Genève, januari 1992' en 'Note on burden and standard of proof in refugee claims, Office of the UNHCR, 16 december 1998'.

2.2. De Raad ziet niet in hoe artikel 52, §2 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, aangezien de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6, 1° van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoekers de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen. Waar verzoeker nog artikel 57/6, 2de lid geschonden acht, wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op onderdanen van een Lidstaat van de Europese gemeenschappen of onderdanen van een Staat die partij is van een

toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, wat in casu niet het geval is.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij geen concrete gegevens weet te verschaffen over de werkzaamheden van zijn broer en hij niet kan verduidelijken hoe het komt dat zijn omgeving hier wel van op de hoogte is, (ii) het zeer onlogisch is dat na ontvangst van een dreigbrief voor zijn broer, zijn moeder wacht om hem te verwittigen tot hij naar huis komt, (iii) hij geen uitgebreide verklaringen kan geven over de inhoud van de twee dreigbrieven van de Taliban die hijzelf ontving, (iv) het merkwaardig is dat iemand die door de Taliban bedreigd wordt in Paghman, waar er meer Taliban zit dan in zijn eigen district, wel een veilig onderkomen vindt, (v) de foto van een persoon tussen twee Amerikanen niet als bewijs dat zijn broer tolk was voor buitenlandse troepen kan dienen aangezien de personen op de foto eender wie zou kunnen zijn, (vi) verwacht kan worden dat hij meer inspanningen zou hebben geleverd om informatie in te winnen over de documenten die zijn broer betreffen, eventueel via anderen, en (vii) voor burgers uit het district Deh Sabz actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zoals uitgebreid toegelicht.

2.4. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 13 april 2011 (CG nr. 1014967), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.6. Waar verzoeker opmerkt dat er een gedeelde bewijslast bestaat tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties die over zijn aanvraag moeten oordelen en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de enige asielinstantie is met onderzoeksbevoegdheid zodat op haar dan ook een zekere onderzoeksplicht rust, benadrukt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat het de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties, in casu het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli

1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Met zijn theoretische discussie en verwijzing naar de richtlijnen van UNHCR lijkt verzoeker voorbij te gaan aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd. Hierbij volstaat het niet op algemene wijze te verwijzen naar de bestaande situatie in het land van herkomst. De vrees voor vervolging dient steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijkt hier in gebreke zoals blijkt uit wat volgt.

De Raad wijst er voorts op dat zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, de asielzoeker moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

2.7. De kern van verzoeker asielrelaas betreft enerzijds de activiteiten van zijn broer als tolk voor buitenlandse troepen in Afghanistan en zijn vervolging/ontvoering door de Taliban in 2007-2008 (gehoor, p. 18) en anderzijds de bedreigingen geuit aan het adres van verzoeker zelf door de Taliban omdat hij volgens hen spioneerde voor de Amerikanen (gehoor, p. 20).

Uit het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 17 december 2010, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, blijkt dat Afgaanse burgers in dienst van de ISAF een verhoogd risico op vervolging lopen en zelfs zonder mededogen het risico lopen om door de Taliban te worden vermoord in de regio waar deze laatste actief is (p.8-9). De Raad is dan ook van oordeel dat indien verzoekers broer tolk is (geweest) op verschillende militaire basissen in Afghanistan hij omwille van dit grote risico de nodige discretie aan de dag zal leggen, zodat het weinig plausibel is, indien de Taliban in zijn streek actief zou zijn, dat de mensen van het dorp en de hele familie op de hoogte zouden zijn van zijn tewerkstelling bij de buitenlandse troepen omdat hij dat zelf vertelde (gehoor, p. 18). In die zin is het ook merkwaardig dat de bewijzen dat zijn broer voor de ISAF tolkte gewoon thuis bij zijn moeder lagen terwijl verzoekers broer thuis zou zijn opgepakt door de Taliban en ook verzoeker daarna door hen zou zijn belaagd. Redelijkerwijs kan verwacht worden dat verzoekers moeder deze bewijsstukken waaruit ontegensprekelijk blijkt dat haar zoon voor de "vijand" heeft gewerkt van de hand doet, temeer haar jongste zoon ook gevisieerd zou zijn. Daarenboven is het weinig geloofwaardig dat de Taliban een tolk zou ontvoeren zonder daaraan de nodige publiciteit te geven, vermits het ontvoeren en doden van burgers die meewerken met de buitenlandse troepen gebruikt wordt om de burgergemeenschap af te schrikken en de medewerking met de Afgaanse overheid en de buitenlandse troepen te "ontraden". Het is dan ook merkwaardig dat verzoekers familie niets meer vernam nadat zijn broer door de Taliban zou zijn meegenomen. Verder is het ook niet geloofwaardig dat verzoekers moeder na de ontvangst van de dreigbrief zou gewacht hebben tot de komst van haar zoon, die slechts eenmaal per maand naar huis kwam, om hem te verwittigen. De opmerking dat zijn moeder thuis geen telefoon had waarmee zij haar zoon kon verwittigen voor het gevaar en hem eventueel aanraden niet naar huis te komen, kan de Raad niet overtuigen aangezien van een moeder, wiens zoon bedreigd wordt door de Taliban, immers verwacht kan worden dat zij alles in het werk stelt om haar zoon te waarschuwen voor een dreigend gevaar, desnoods via een telefoon van burens of kennissen of via de post. De Raad is dan ook van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas.

Wat de beschuldiging en de dreigbrief aan het adres van verzoeker betreft wijst de Raad erop dat verzoeker de twee dreigbrieven niet voorlegt ofschoon hij er wel in slaagde andere documenten door ene M. via zijn moeder te laten opsturen vanuit Afghanistan (CGVS, gehoor p. 21). Derhalve geeft hij geen valabele reden waarom die dreigbrieven niet worden voorgelegd. Voorts is het niet geloofwaardig dat de Taliban verzoeker twee keer een brief zou sturen waarin hij wordt beschuldigd van spion zonder dat zij effectief actie zouden hebben ondernomen tegen hem, temeer zijn broer reeds zou zijn meegenomen door de Taliban omwille van zijn tewerkstelling voor ISAF. Bovendien zouden deze feiten

zich hebben afgespeeld in, ongeveer, september 2008 en bleef verzoeker nog tot maart 2009 in Afghanistan bij zijn tante in Paghman waar een grotere aanwezigheid is van de Taliban (gehoor, p. 21). Evenzeer laat hij na bewijzen neer te leggen van de aangifte bij het districtshoofd van de dreigbrieven gericht aan zijn broer en hemzelf (CGVS, gehoor p. 18 en 20).

Dat verzoeker ondergedoken leefde bij zijn tante, niemand ervan op de hoogte was dat hij daar verbleef, hij in die periode amper het huis verlaten heeft en hij zich aan niemand toonde, strookt verder niet alleen niet met zijn verklaringen dat hij bij de Amerikanen aan het pompstation ging vragen naar zijn broer, hij bij iedereen navraag deed over zijn broer, hij mensen probeerde te overtuigen dat enkel zijn broer voor de Amerikanen werkte, en dat hij af en toe van bij zijn tante naar zijn huis ging (CGVS, gehoor p. 20), doch doet ook geen afbreuk aan de vaststelling dat het toch wel heel merkwaardig is dat verzoeker ervoor koos om uitgerekend bij zijn tante in Paghman onder te duiken, daar waar volgens zijn verklaringen veel meer Taliban dan in zijn eigen district aanwezig is (CGVS, gehoor p. 21) waardoor het risico om ontdekt te worden nog veel groter was.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat het districtshoofd, volgens verzoekers verklaringen, bereid was om de zaak te onderzoeken, zodat er vanuit kan gegaan worden dat de plaats waar verzoeker vandaan komt niet in handen is van de Taliban, en hij bovendien zelf melding maakt van de aanwezigheid van Amerikaanse troepen in zijn regio, zodat het niet geloofwaardig is dat verzoekers broer, moeder of schoonbroer niet meteen actie zou hebben ondernomen nadat hij de eerste dreigbrief kreeg.

2.8. Wat de foto betreft die verzoekers broer moet voorstellen tussen twee Amerikanen wijst de Raad erop dat dit geen bewijs is van verzoekers relaas vermits niet kan worden nagegaan wie de mannen op de foto zijn. De stukken met betrekking tot de tewerkstelling van verzoekers broer als tolk kunnen enkel aantonen dat H.M. als tolk zou hebben gewerkt, niets meer en niets minder. Op geen enkele wijze zijn deze attesten bewijsstukken dat verzoekers broer zou zijn ontvoerd door de Taliban of dat verzoeker door hen wordt bedreigd.

2.9. Waar verzoeker zich beroept op het voordeel van de twijfel wijst de Raad erop dat dit slechts speelt wanneer na onderzoek van alle elementen het relaas van de aanvrager geloofwaardig is, wat in casu niet het geval is gezien bovenstaande vaststellingen. Wanneer zoals in casu het asielaanvraag niet geloofwaardig is, is er geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

2.10. De Raad stelt vast dat verzoeker niet om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verzoekt en dat er in het administratief dossier geen elementen voorhanden zijn waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de veiligheidssituatie in Deh Sabz wordt in zijn geheel beaamd en overgenomen.

2.11. Waar verzoeker in fine in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat slechts hij de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Het aangevoerde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. SMETS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. SMETS

M.-C. GOETHALS